

Acomiadar enmig d'una pandèmia

Pilar de la Serra (1920-2020)

Fotografies de la celebració dels 100 anys de la Pilar cedides per la família i la Fundació Emma

El llarg confinament esdevingut per l'emergència sanitària de la COVID-19 la recordarem tots i totes durant molts anys. Tanmateix, a la nostra família no oblidarem que durant aquests mesos, la iaia Pilar va aconseguir assolir el centenari de vida i, malauradament, pocs dies després, ens deixava per sempre.

El dia 5 d'abril la Pilar de la Serra va complir 100 anys. I, com es pot suposar, era una data esperada per tota la família. Una jornada que havíem organitzat meticulosament per reunir i celebrar amb ella, els seus germans, els fills, els néts i la resta

de la família. La pandèmia, la segona viscuda per la iaia al llarg d'un segle, ja que va néixer el 1920 -al final de la pandèmia de Grip Espanyola-, va impedir que festegéssim físicament l'esperat aniversari i ho féssim d'una forma anòmala, via videotrucada, entre els familiars més propers i el dispositiu mòbil que van facilitar des de la Fundació Emma. La fredor de la trucada va desaparèixer quan tots i totes vam constatar que la iaia, amb els efectes notoris de tota una llarga vida sobre les espatlles, ens reconeixia, ens somreia i ens anomenava. No li vam poder fer els petons i les abraçades que haguéssim volgut, però per seguretat de tots i totes, especialment dels residents, ens conformàvem. Ens vam haver de resignar.

L'acte institucional i el dinar de celebració al costat de la iaia Pilar quedaven temporalment ajornats i en aquell moment no sabíem que s'anul·laven per sempre. Pocs dies després, vint exactament i després de l'última videotrucada amb la Pilar, la infermera de la Fundació Emma ens comunicava que la iaia s'apagava definitivament. Ho feia per causes naturals, la COVID-19 tan sols era el gran responsable d'un forçat i

imposat aïllament, però necessari. De cop i volta, se'ns trencava el cor per la por i la ràbia de no poder-la acomiadar tal com es mereixia, però la ràpida reacció de la direcció de la residència, el beneplàcit de l'autoritat sanitària i els negatius casos de Coronavirus a l'equipament, van fer-ho possible.

Vestits de forma irreconeixible per garantir totes les mesures de seguretat i accedint a la Fundació per la porta del darrere, vam ser al costat de la iaia. Sense poder articular cap paraula, però sí amb una gesticulació expressiva i suficient ens va agafar la mà. Entremig ens separava la tela de plàstic del guant de protecció que no impedia notar la fredor del desenllaç. Poches hores després ens deixava, però una part de la família i el personal de la residència l'havíem pogut acompanyar fins al final. Ens tornàvem a resignar, però ens conformàvem novament. En contraposició amb els moments de solitud que han viscut milers de persones del país, érem uns afortunats.

Les xarxes socials permetien que molts amics i coneguts l'acomiadessin. L'enterrament va ser discret, com va viure ella, però no com ella hagués volgut. La família directa i unes paraules precises i encertades sota la pluja del mossèn David Compte, van permetre acomiadar la Pilar Serra Colomer que, quaranta-cinc anys després, es va poder retrobar eternament amb l'avi Joan.

Descanseu en pau.

